

Nr 59.

Av herr **Lindley**, om tillägg till 37 § förordningen om landsting.

Landstingen, vars uppgifter enligt kungl. förordningen av den 21 mars 1862 äro, att »rådslå och besluta om för länet gemensamma angelägenheter», bliva som för varje landstingsman är känt, i vår rastlösa tid då nya tankar, nya uppslag avlösa varandra, föremål för en hel del nya allmännyttiga organisationers framställningar om anslag för respektive företags verksamhet.

En granskning av de ärenden, som föreligga vid våra landsting och de anslag, som med anledning därav lämnas, ge emellertid vid handen, att gränserna för tingens befogenhet i synnerligen många fall äro ytterst svåra att uppdraga, och då landstingsförordningen ej innehåller någon bestämmelse, som anger, hur man i tvistiga fall skall förfara, ligger det, enligt vad erfarenheten visat, helt i ordförandens hand att beröva tinget rätten att själv pröva ett nytt ärendes betydelse och landstingets behörighet att behandla detsamma.

Här nedan återgivna utdrag ur Gävleborgs läns landstingsprotokoll för år 1913 ge tydligt vid handen, huru olika tingets ordförande kan handla med tvenne motioner båda utav omtvistad art och på vilka tingets v. ordförande framställt likalydande yrkanden.

§ 13.

Vid föredragning av herr J. A. Forslunds m. fl:s motion angående anslag till Sveriges åboförbund hemställde herr vice ordföranden, att då motionen avsåge ett ämne, som icke tillhörde landstingets prövning, densamma icke måtte till landstingets vidare behandling upptagas. Herrar Forslund

*Ang. begärt
anslag till
Sveriges åbo-
förbund.*

Bihang till Riksdagens protokoll 1914. 4 saml. 30 häft. (Nr 59—61.) 1

och Lindley yrkade, att motionen måtte remitteras till utskottet för jordbruket och de andra näringarna m. m.

Sedan jämväl herrar ordföranden och landshövdingen i frågan yttrat sig, *förklarade herr ordföranden*, att motionen icke skulle till någon landstingets ytterligare åtgärd föranleda.

§ 14.

Ang. sökt anslag till reglering av Ljusne älvs o. sjön Varpens vattenstånd.

Vid föredragning av herr Sundbergs motion angående reglering av Ljusne älvs och sjön Varpens vattenstånd *hemställde herr vice ordföranden*, att då motionen avsåge ett ämne, som icke tillhörde landstingets prövning, densamma icke måtte till landstingets vidare behandling upptagas.

Herr Sundberg yrkade, att motionen måtte remitteras till utskottet för jordbruket och de andra näringarna m. m.

Sedan jämväl herrar landshövdingen och Per Olsson yttrat sig i frågan, *bestämde av landstinget*, att motionen icke skulle till någon landstingets ytterligare åtgärd föranleda.

I det förra fallet vägrade tingets ordförande helt enkelt remiss till vederbörande utskott, medan i det senare tinget självt blev betrott att avgöra frågan — remiss eller icke.

Utan tvivel torde väl den uppfattningen vara den rätta, att, då tvekan råder om ett nytt anslagskrav, tinget självt må få besluta såväl om remissen till vederbörligt utskott som ock i själva sakfrågan, då det ju alltid står de med tingets beslut missnöjda fritt att i vederbörlig ordning anföra klagomål och på denna väg vinna rättelse.

En anvisning i denna riktning synes också ligga i landstingsförordningen § 37, som säger:

»Äskar någon vid föredragning av ett utav Konungens befallningshavande eller enskild landstingsman väckt förslag, att det, i anseende till sin vikt eller outredda beskaffenhet, må till nästa landsting uppskjutas, då skall över denna begäran *först beslutas.*»

Paragrafen kan emellertid endast tillämpas i fall där förslag i anseende till sin vikt eller outredda beskaffenhet må till nästa landsting uppskjutas, annorlunda blir förhållandet i händelse väckt motion är av den art, att den kan anses tangera gränsen av tingets befogenhet.

Denna brist i landstingsförordningen synes mig bäst kunna avhjälpas, därest till nämnda paragraf fogades ett andra moment, som angav, huru i dylika av mig åberopade fall skall förfaras.

Med stöd av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att till § 37 i kungl. förordningen om landsting må fogas följande mom.: Lag samma vare, därest tvekan förefinnes angående huruvida av enskild landstingsman väckt förslag kan anses falla inom landstingets befogenhet, samt ifall yrkande om att ärendet icke måtte till behandling upptagas blivit framställt. Därtill anhålles, att vederbörande utskott, i händelse den föreslagna formuleringen icke befinnes lämplig, må företaga den ändring av ordalydelsen, som för bestämmelsen i fråga kan anses behöfvig.

Stockholm den 24 januari 1914.

Ernst Lindley.
